

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558796016/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

*Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)*

»Hvad, hvorledes? til mig?» spurgte Erkebisp og studsede.

Broder Gunner smilede venlig og vedblev, og nu fulgte Ord for Ord den kjærlige Berømmelse over den fromme Erkebispes Lærdom og Forfærenhed i boglige Konster, om hvorledes han havde reist gennem Frankrig, Italien og England og læst aabenbarlig og med stor Ære ved fremmede Universiteter og Skoler; om hans Rigdom og gudfrygtige Rundhed til Kirkernes Forbedring og Underholdning; om de herlige og nyttelige Bøger, han havde skrevet; om hans Flittighed i at fordrø og forfremme den christelige Religion – kort, hele det udødelige Minde, den trofaste Saxo i Fortalen til sin Krønike har reist for Erkebisp Andreas.

Over denne sanddrue Lovtale, som Gunner med inderlig Glæde læste, rullede Glædens og Taknemmelighedens Taarer stille ned i den fromme Erkebispes Skjæg, og uden at huske paa sit Digt eller bekymre sig om selv at forstyrre Saxo i dets Læsning, foer Hr. Andreas pludselig op fra Bænken og faldt den forbausede Saxo om Halsen.

»Hvad er det? ærværdige Herre! – spurgte Saxo – hvi favner I mig saa heftigt og med Taarer, som Kong Knud favnede Valdemar ved Blodgildet i Roskild?»

»I har beskæmmet mig med eders Lovtale, kjære trofaste Ven! – sagde den bevægede Erkebisp – jeg er langt fra at være den Mand, I saaledes priser; Gud veed det bedre; mit Hjerte er ikke roent for daarlig Smitte af denne Verdens Begæring og Forfængelighed. Spørg kun Mester Harpestræng – der sidder han og laborerer for mig igjen – han kan vidne, jeg har et hidsigt blod, som han neppe med alle sine kjølede Urtdrikke kan holde tilbage inden Hudens naturlige Grændser. – Og selv i dette Øieblik, da jeg hører mig berømmet for Efterverdenen af eders udødelige Pen, som et Mønster paa Gudsfrygt og Selvfornægtelse, sidder jeg skammelig her og glæder mig iløn over forfængelig Ære og over hvad Efterverdenen vil sige om det Digt, I der læser, som maaskee er fortæret af Rust og opædt af Møl, naar eders Krønike endnu med ufortjent Ære nævner mit Navn blandt Kongers og Fyrsters.»

»Intet sandere Ord staer i min Krønike, end hvad jeg i min dristige Tilegnelse har sagt om Eder, ærværdige Herre!« svarede Saxo og besindede sig. »Men hvorledes forglemmer jeg mig – vedblev han forvirret og reiste sig – har jeg ikke sat mig selv og ladet Eder staac.»

Førend Erkebisp nu havde føiet ham og taget Sæde i Lænestolen